

ע ל ח ט א

מאת: יהודה פקר

חטא אפסותי, שבפחֵי הַמִּוֹת לא עמדה לי
מהבורות גופי גררתי כגנב,
מחֵד התערֵר בְּחֹרִים נטמנתי
עד שהַמִּוֹת מעלי חלף.

במֵאָחַר את משגבי הנע ונד השארתי.
בעד גדרות של תיל וחוטִים,
כמו חיה נרדפת התחפרתי,
בין חֵרְבוֹת, גונב דרכי אל המתים.

מתוח והרוס כדמות אות דָל"ת
קבר אחים עמֵק-ענק נכרה.
פה קהילה קדושה כלה בבור מְטֹלֶת,
אני גורר עצמי כאבר שנכרת.

עדה שלמה, בדם היא מגֵאלת
באברים קרועים ומסובכים;
אב בית הדין, הרב, אשה וילד,
יונקים וילדים, הורים, אחים.

"אתה פורש מהצבור" זועם הרב,
מתוך שברי גֵלגלת מרוסקת;
"לדעת איך למות כל יהודי חֵיב,
ברחת, תִרְדָּף, לעד לא תדע שקט".

"רבי, הוא חלש, עודנו ילד",
טוען לי יהודי חמוץ דמים.
"סלח לו, עוד לא עמד בנסיון,
הוא ככה, בשוגג, הוא עוד תמים".

ואל הרבי הזועם, היהודי:
"מהסכין רק רגע הסתתר,
מאז הוא מתייסר בנדודים,
עכשו עֵנְשׁוּ נורא הרבה יותר".

אנו לקחנו כל אשר היה שלנו
ובעֵנְשׁוֹנוֹ זֶה היתה עוד נחמה:
שהמשיח פה קבור לו עם כְּלָנוּ –
חלום הצדק, חלומם של הכבשים.

דורות רבים דממנו וחלמנו:
"וגר זאב עם כבש". יהודים,
לא העולם אשם שהתייתמנו,
אנו רמינו את עצמנו כילדים.

מה בצע יש בשבועתנו הנלהבת
צפורן ושנים לעקור,
שרידי העדר ייעלמו, ורק היער
תאב דמים יוסיף לעד לסעור ...

כשהשונא שרף את מעוננו
נשים וטף, האש לבור גרשה
והחיים נותרו מאחורינו,
ולנו שום דבר כבר לא נשאר.

איכה, אותם המעטים הלא-שחוטים,
קטועי צפורן ושנים, צמחונים,
בירידים שטופי הדם עודם רוקדים,
קדושים או נביאים או ליצנים,

מט' רפים, עוטרי-קוצים וברקנים
ומשפלים עם קצף- צחוק של שכורים
אורחים בלתי קרואים אל שלהנות זרים
גורל של עם. בניו האחרונים ...

עם שבב' שֶׁת אלי בור את זְקֵנְתוֹ הוריד,
כתולעים, נורא מזה לא דְמִיְנוֹ שונאי.
כפוף תחת משא של ברד-היסורים –
מובס נפלתי על פני.

תרגם מיידיש : נתן יונתן